

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Den siel, som Gud i sandhed kiender

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Den siel, som Gud i sandhed kiender", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 371*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid141418/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Om Guds Venlighed og Kierlighed i Christo.

Nr. 264.

Mel. Den vey gaaer viat til hümmerige etc.
Den siel, som Gud i sandhed kiender,
 Og finder smag i livsens ord,
 Som sig med lyst fra verden vender,
 Og med sit sind i himlen hoer,
 Den kand sig ret i Gud fornøye,
 Og verden er ham derimod
 Som røgen for det svage øye,
 For ham er Gud allene god.

2. Guds væsen hand med lyst betragter,
 Som englerne i fryd beseer,
 Gud for sin eneste hand agter,
 Hand kand og vil ey have meer,
 Forsmaaer det mindste med det største
 Af det, som kjødet have vil,
 Gud er den sidste og den første,
 Som af hans længsel sigter til.

3. Thi, hvad for kjødet herlig blinker,
 Som blus og røg og damp forgaaer,
 En lyst, som hastig døer og stinker,
 En skat, som ingen med sig faer,
 En trøst, som er dog falsk i grunden,
 En riigdom, sielens fange-blok.
 Men den, som er med Gud forbunden,
 Har baade her og evig nok.

521

4. Thi hand, som sielens skat vil være,
 Hand selv er idel kierlighed,

Nr. 264, J²-7. 2, 2: *englerne*] *Englene J²-3.*

Nr. 264. Oversættelse. Ein hertz das Gött erkennen lernet, J. G. Wolf, Schr. s. 366. Brorsons gengivelse er adskillige steder ret fri. -- 1, 6-7: billedet er Brorsons. -- 2, 6: *kjødet*] den sydlige menneskenatur. -- 2, 7: jfr. Es. 44, 6; 48, 12; Joh. Ab. 1, 18; 2, 8; 22, 13. -- 3, 1: *blinket*] skinner, stråler. -- 3, 3: Billedet er Brorsons. -- 3, 4: jfr. 1. Tim. 6, 7. -- 3, 6: en riigdom, det fængsler sjælen til denne verden; billedet er Brorsons.

Sligt alle skabte ting os lære,
 Thi det er deres øye-meed,
 Vort sind fra dennem selv at rykke,
 Og vise del henop til Gud,
 Som mørket kand med lyset smykke,
 Og alting fik af intet ud.

5. Den aarsag, hvorfor hand os skabte,
 Var idel evig kjerlighed,
 Og, da hand saae os slet fortabte,
 Kom jo hans egen Søn herved,
 Retfærdighed mod synden brændte,
 Og kjerlighed et middel fandt,
 Til Adams kiøn igien at hente,
 Og sig til os saa stærk forbandt.

6. Det er det dybe og det høye
 Af kjerlighed, at Gud har vendt
 Til dem saa naadefuld et øye,
 Som evig pine har fortient,
 Saa søger hand nu og at drage
 Dig, hierte! til sig ind saa nær,
 At du i troens kraft kand smage,
 Hvor inderlig hand har dig kjer.

7. Hand overøser dig med naade,
 Og spiser dig med himmel-brød,
 Hans øye vil din vandring raade,
 Og redde dig fra synd og død,
 Hand skenker dig af livsens kilde,
 I kjerlighed du finder lye
 Mod alle dem, som vil dig ilde,
 Og den er alle tider nye.

4,3: *sigt*] at Gud er kjerlighed. — 4,4-6: at *rykke og vise* er apposition til *øye-meed*: skabningens formål er at vise bort fra sig selv og hen til Gud. — 4,8: *alting fik af intet ud*: ved verdens skabelse, 2. Mak. 7, 28. — 5,3: *slet*] hel. — 5,5: *brændte*] i vrede. — 5,6: *et middel*] nemlig Kris: torsonerdød. — 5,7: *kiøn*: alskøj; *igien at hente*] hente tilbage til Gud. — 5,8: *sig til os . . . forbandt*] forpligtede sig overfor os, jfr. nr. 181, 3, 2-4. — 6,1-2: jfr. Ef. 3, 18. — 6,4: Tanken er Brorsons. — 7,2: Joh. 6, 32 *fig*; *spiser*] beispiser. — 7,8: *ruude*] lode. — 7,5: Joh. 4, 14; 7, 37. — 7,8: Klages. 3, 23.

522 8. Jo meer af denne mandens gave
 En naade-hungrig siel har smagt,
 Jo mere ønsker den at have,
 Og trættes ey paa bønnens vagt,
 Saa mængen gang i graad af svømme,
 Naar hun saa tørstig baster til
 Den søde Frelser's naade-strømme,
 Og satan det forhindre vil.

9. Al verdens kors kand ikke kue
 Den kierlighed til himlen vendt,
 Men sætter den i større hue,
 Og gjør den sande troe bekiendt,
 Med u-opbørlig længsels iver,
 At trænge altid mere ind
 I JEsu purpur-saar, som giver
 Et ret i Gud fornøyet sind.

10. Hand kiender verdens lysters jammer,
 Hvis ende heder: cvig vee,
 Hand glædes til sit sove-kammer,
 Og ønsker kun sin Gud at see,
 Igiennem alle forøe vender,
 Og ingen hvile vil forstaae,
 Før hand sit løb i himlen ender,
 Og faaer den skjønne krone paa.

11. Thi her vil synden tit fornørke
 Den rene kierlighedens brand,

8, 2-8 siger, hvad det er, sjælen ikke lænkes af på bønnens vagt. — 9, 1: kors/ lidelse. — 9, 4: gjør den sande troe bekiendt/ lader den sande tro vise sig. — 9, 5-7 fortæller, hvad der ligger i den sande troe. — 10, 1: hand kommer mærkeligt, du der i v. 8 var tale om en naade-hungrig siel, der betegnes som hane (8, 6), og i v. 9 om kierlighed til himlen vendt: det foreligger sikkert en uagtsonhed af digteren; han har simpelthi benyttet originalens her (er nicht die wollust dieser erden) uden at lægge mærke til, at dette gik tilbage på »ein menschen i 8, 1 (je mehr ein mensch diese gult geschmecket). — 10, 2: heder/ hedder. — 10, 3: til sove-kammer/ graven. — 10, 6: ingen hvile oft forstaae/ ikke vil tænke på hvile. — 10, 8: 7. Tim. 4, 8; Jan. Ab. 2, 10 (krone, nu »sejrskrans«). — 11, 1: thi bringer begrundelsen af den troendes ilsemmes løb for at nå himlen (9, 5-8).

Hist kand hun bruge al sin styrke,
 Naar intet hende hindre kand,
 Da seer man op til Salems porte,
 Og sukker, naar man himlen seer,
 O! at det dog engang var borte,
 Som trykker os i dette leer.

Om Hiertets Hengivenhed i Guds Villie. 523

Nr. 265.

Mel. Guds Son er kommen af himmelen.

Hvor Gud mig fører, gaaer jeg glad,
 Hand, ikke jeg, skal raade,
 Jeg kalder alletider, hvad
 Min Gud mig skikker, naade,
 Gud fører mig dog lige hiem;
 Thi gaaer jeg altid løbstig frem,
 Og paa hans hierte drister.

2. Hvor Gud mig fører, gaaer jeg med,
 Hans egen haand mig fører,
 Skjønt kjødet lider sin fortred,
 Og sindet lil oprører,
 Hvor Gud mig fører her og hist,
 Det kalder jeg u-stridig vist
 Min allerstørste baade.

3. Hvor Gud mig fører, vil jeg fri
 Hans trofasthed bekiende,

Nr. 265. J^o 7.

11, 3: hun] kærligheden. — 11, 5: Salems] det ny Jerusalem. — 11, 8: dette leer] enten legeme eller som i nr. 197, 8, 4 denne usle verden.
 Nr. 265. Oversættelse. Wie GOTT mich führt, so will ich gehn, L. Geddeke, Schr. s. 803. — 1, 7: drister] stoler. — 2, 5: her og hist] her i tiden, hist i evigheden, orig. 1. 3-7: Wie GOTT mich führt, bin ich bereit in zeit und auch in ewigkeit Stets seinen schluss zu ehren. Som ordene her og hist står i den danske salme, synes de ikke rigtig at passe til tanken; i originalen hører te zeit und auch in ewigkeit til det efterfølgende, hvad Brorson ikke har været opmærksom på. — 2, 6: u-stridig vist] med ubestridelig vished. — 2, 7: baade] gavn.